

עמ"ת 50218/12/20 - א.ח נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה

עמ"ת 50218-12-20 ח' נ' מדינת ישראל

בפני כבוד השופט ניצן סילמן

א.ח

העורר

נגד

מדינת ישראל

המשיבה

החלטה

בפניי ערר על החלטות בית משפט השלום בקריות (כב' השופט יוסי טורס, סגן נשיא) מימים 20/12/2020 ו-22/12/2020, שניתנו במ"ת 32930-12-20.

כנגד העורר הוגש כתב אישום המייחס לו עבירת איומים כנגד אשתו.

עוד עובר להגשת כתב האישום, מהלך החקירה, הומר מעצרו של העורר לחלופה, מעצר בית מלא. על כן, בעת הגשת כתב האישום ביקשה המאשימה להותיר העורר במעצר בית עד תום ההליכים.

בית המשפט קמא קבע כי קיימת תשתית ראייתית לכאורית ועילת מעצר. זאת, מסגרת החלטתו מיום 20/12/2020. יצוין, כי ניתנה הסכמה לקיום התשתית הראייתית הלכאורית, ואף בית המשפט קמא נדרש ובדק את תמלילי השיחות, שהם הבסיס לכתב האישום. בית המשפט התרשם כי תוכן השיחה מלמד על שימוש באיומים קשים כנגד בת הזוג, איומים "המבטאים שליטה וכוחניות". בית המשפט קמא ציין כי בת הזוג לא הגישה תלונה, מצדה, אלא הראיות הושגו באופן חיצוני שאינו קשור לבת הזוג. עוד ציין בית המשפט קמא כי בת הזוג הצהירה שאינה מעוניינת בהמשך התנאים שנועדו להגן עליה, והיא ביקשה ביטולם.

נוכח התרשמות בית המשפט קמא מחומרת האיומים, הורה בית המשפט קמא על הזמנת תסקיר שירות מבחן והמשך הדיון נקבע ליום 24/1/2021.

יממה חלפה מאז ההחלטה והעורר הודיע לבית המשפט קמא כי החלופה בה שוהה העורר "אינה ישימה". העורר ביקש להעתיק מיקום החלופה ליישוב שזור, ובנוסף ביקש לאפשר לעורר לצאת את החלופה מדי יום במשך 12 שעות, בליווי מפקח, לשם עבודה באזור התעשייה בכרמיאל.

ביום 22/12/2020 נדונה הבקשה לשינוי התנאים. בעל החברה, המעסיק, נחקר, ויחד עמו נחקר מערך פיקוח נוסף, באי כוח הצדדים סיכמו, ובסופו של אותו יום ניתנה החלטת בית המשפט קמא. בית המשפט קמא ציין כי התרשם לחיוב

מהמפקחים (סעיף 7) וכי מיקום החלופה המוצעת מרוחק מספיק. על כן, אישר בית המשפט קמא העתקת מקום החלופה לבית אלמוג בחיפה, התיר חלון התאווררות, מוגבל בטווח, ודחה את הבקשה ליציאה לעבודה, עד אשר יתקבל תסקיר שירות המבחן. על החלטה זו נסב הערר, הלכה למעשה, הגם שבמקור הוגש הערר גם על ההחלטה המקורית מיום 20/12/2020.

ב"כ העורר מכון חציו כנגד טעמי ההחלטה, ומול המציאות בפועל.

בית המשפט קמא נימק, בסעיף 8 להחלטה, כי אין מקום לאפשר יציאה לעבודה "על רקע אי הבהירות ביחס לאופי העבודה, האם הוא כולל עבודה משרדית בלבד או שמא עיקרה בפעילות מחוץ למקום". עוד מציין העורר כי עוד עובר למעצרו, שהה כיממה יחד עם אשתו בדירה, וכי בדיון מיום 20/12/2020, הבהירה בת הזוג כי חרף הגשת הבקשה היא מתגוררת עדיין עם העורר, ואינה חוששת ממנו.

ב"כ המשיבה סמך את יתדותיו על נימוקי בית המשפט קמא, הדגיש כי יש לבחון את המסוכנות לעומק, בין היתר, נוכח עבר מכביד לעורר, וביקש לדחות את הערר.

מהלך הדיון בערר, הוצגה בפני החלטה שניתנה לאחר הגשת הערר, בה מבהיר בית המשפט כי תנאים מגבילים, לרבות איסור יצירת קשר עם המתלוננת, תלויים ועומדים.

עוד הובהר, מהלך הדיון בערר, כי קיימת נכונות מצד העורר, כי עד קבלת תסקיר תותר יציאה לעבודה במקום המשרד בלבד, בכרמיאל, ולא מחוצה לו. לצערי, בהצהרה זו לא היה כדי לשנות העמדה.

לאחר שבחנתי טענות הצדדים, הגעתי לכלל מסקנה, כי בנסיבות המיוחדות של מקרה זה, יש להשיב הדיון לבית המשפט קמא לבירור נוסף.

אכן, במצב הדברים הרגיל בו מוגש כתב אישום בגין עבירות אלמ"ב, יש לנקוט זהירות על מנת להבטיח שלומן של קורבנות עבירה, ובין היתר, לשם כך, דרך המלך היא להיעזר בתסקיר שירות מבחן. דא עקא שבמקרה דנא ארבעה דברים מביאים למסקנה כי מדובר בנסיבות המצדיקות חריגה מהכללים לעיל.

ראשית, רף האישום ודברי המתלוננת מדברים בעד עצמם. מדובר ברף אישום באליונות מילולית, גם אם האיומים המושמעים מכוערים וקשים.

שנית, לא ניתן להתעלם מחד מהערך אשר ניתן בפסיקה ליציאה לעבודה, ומאידך מהעובדה כי עריכת תסקירים בימים אלו, במיוחד למשוחזרים המצויים בחלופה של ממש, תארך זמן ניכר, ובעניין זה יש להביא הדברים בחשבון כאמור בבש"פ 6887/20 **בן דוד נ' מדינת ישראל**.

שלישית, כטעם מרכזי, על פניו הוברר כי מזה כשבועיים, לכל הפחות, מתגוררים בני הזוג יחד. שאלת המגורים

המשותפת כרגע נדונה בפני בית משפט קמא, אך לא ניתן להתעלם מהתקופה הלא קצרה בה לא התממש סיכון. אדרבא, מקום בו הצדדים גרים יחדיו, דווקא הוצאת העורר מחוץ לתחומי הבית, בליווי מפקח, תקטין החיכוך בין העורר ובת הזוג, ואולי תפחית גם המתח, עת המצוקה הכלכלית תוקהה אף היא. מקום בו הצדדים גרים יחדיו והעבודה מקטינה החיכוך, אין זה מעלה או מוריד מה טיבה של אותה עבודה, וממילא ניתן היה לברר זאת בהצהרת המעביד, אף מבלי צורך להמתין לתסקיר. השווה לעניין זה: בש"פ 5711/20 מוחמד חדאקה נ' מדינת ישראל, שם, בנסיבות חמורות משמעותית, לאחר תסקיר שלילי, קבע בית המשפט העליון כי "היעתרות לעבודה שהציע העורר אמנם היא אינה אידיאלית. אולם, דומה שבתקופה לא פשוטה זו שבה אנו מצויים, לא ניתן לבטל את יתרונותיה... גילו הצעיר וההיזקקות הכלכלית המשמעותית של משפחתו... במכלול השיקולים, כלל הנסיבות הנ"ל מגבשות את החריג הנוגע לסטייה מהמלצתו השלילית של שירות המבחן". במקרה בפנינו, בהתחשב בשלושת השיקולים לעיל, ובמיוחד במגורים המשותפים משך פרק זמן לא מבוטל, קיים טעם חריג, שלא להמתין לתסקיר שירות המבחן.

רביעית- גם בזמן הקצר שממתן ההחלטה ועד שמיעת הערר אירעו שני שינויי נסיבות- האחד, הצהרת העורר על נכונות להגביל מקום העבודה ולו עד קבלת תסקיר (ואזכיר כי זה היה הטעם לדחיית הבקשה), והשני- כי לאחר הגשת הערר ניתנה החלטה שיש בה להשליך על השהייה המשותפת; שני קצוות מנוגדים לדיון בערר.

בנסיבות אלו- מדובר בנתונים **שלא היו** בפני בית המשפט עת דן בבקשה, ועל כן ראוי כי ערכאה מבררת תשקול ותכריע, בנסיבות החדשות שנוצרו, טרם דיון לגופו בערר.

להביא בפני בית משפט קמא, וזה יפעל בהקדם האפשרי. כמובן שבהתאם להחלטה, שמורות לכל צד זכויותיו.

ניתנה היום, ט"ו טבת תשפ"א, 30 דצמבר 2020, בהעדר הצדדים.